

РЕШЕНИЕ

№ 57

гр. Р., 17.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – Р. в публично заседание на трети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Христина Вълчанова

при участието на секретаря Живка В. Манолова
като разгледа докладваното от Христина Вълчанова Административно
наказателно дело № 20235520200198 по описа за 2023 година

Производството е по реда на [чл. 59 и сл. от ЗАНН](#).

Образувано е по жалба от В. С. Н. от гр. С., м. „Б.” № 741, ЕГН *****, чрез адв. С. Ч. от АК гр.Бургас против Наказателно постановление № 23-1228 – 002531 от 20.06.2023 г., издадено от Началник група към ОДМВР –С.З., сектор ПП – С.З.. Считайки НП за неправилно и незаконосъобразно, издадено при съществени нарушения на процесуалните правила, жалбоподателят желае отмяната му, като излага доводи за това. Моли да бъдат присъдени направените разноски за заплатено адвокатско възнаграждение.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява. Не се явява и упълномощения му защитник адв.Ч..

Наказващият орган, редовно призован, не изпраща представител в съдебно заседание. В представеното по делото писмено становище моли съда да бъде присъдено юрисконсулско възнаграждение.

Жалбата е подадена в срока по [чл. 59, ал. 2 от ЗАНН](#) и е процесуално ДОПУСТИМА. Разгледана по същество е ОСНОВАТЕЛНА.

След преценка на събраните по делото доказателства, съдът установи следното от фактическа страна:

На 06.05.2023г. в 21.25ч. по АМ Т. на км.214+200 общ.Р. в посока изток, жалбоподателя управлява лек автомобил марка „Ф.Г” с рег.№ Р хххх КР, собственост на „Порше Лизинг БГ” ЕООД клон Р., като поради движение с несъобразена скорост спрямо други обстоятелства (предмет на пътното платно-пожарогасител) водачът не може да спре или да го заобиколи, като минава през него и реализира ПТП с материални щети по МПС. Водачът е изпробван за употреба на алкохол с техническо средство Дрегер 7510 с фабр.

номер ARPM 0706, като уреди отчита 0 промила алкохол, с което виновно е нарушил чл.20 ал. 2 от ЗДвП, за което на основание чл.179 ал.2 пр.1 от ЗДвП му е наложена глоба в размер на 200лв.

С оглед констатираното, на жалбоподателя бил съставен АУАН ГА 504217/06.05.2023 г. за нарушение на [чл. 20, ал. 2 от ЗДвП](#). Въз основа на акта, Началник група към ОДМВР – С.З., сектор ПП – С.З. издал Наказателно постановление № 23-1228 – 002531 от 20.06.2023 г., с което за нарушение на чл. 20, ал. 2 и на основание [чл. 179, ал. 2, пр. 1 от ЗДвП](#) наложил на жалбоподателя глоба в размер на 200 лв.

Съдът установи описаната фактическа обстановка след анализ на събрания по делото доказателствен материал - показанията на св. Р. Г. и Ч. В. и писмените доказателства по делото.

[Чл. 20, ал. 2 от ЗДвП](#) гласи: „Водачите на пътни превозни средства са длъжни при избиране скоростта на движението да се съобразяват с атмосферните условия, с релефа на местността, със състоянието на пътя и на превозното средство, с превозвания товар, с характера и интензивността на движението, с конкретните условия на видимост, за да бъдат в състояние да спрат пред всяко предвидимо препятствие. Водачите са длъжни да намалят скоростта и в случай на необходимост да спрат, когато възникне опасност за движението”. От цитираната разпоредба следва, че скоростта на движение трябва да е съобразена с посочените фактори и да е такава, че да позволява превозното средство да бъде спряно пред всяко препятствие, стига то да е предвидимо.

В посочената като нарушена правна норма на чл. 20, ал. 2 ЗДвП е предвиден състав на административно нарушение, свързан с движение с несъобразена скорост, доколкото тази разпоредба вменява задължение към водачите на ППС да избират скоростта си на движение, като се съобразяват с конкретни фактори, влияещи на пътната обстановка. Срещу жалбоподателя е издадено НП за извършване на нарушение по чл. 20, ал. 2 от ЗДвП, а именно - **движение с несъобразена скорост**. В правната теория и практиката на съдилищата са отграничени четири вида скорост: разрешена, неразрешена, респективно съобразена и несъобразена. Всяко от тези понятия за скорост носи собствен смисъл, като основното е, че несъобразената скорост е винаги разрешена такава по закон /ЗДвП/, но не е съобразена с конкретната пътна обстановка, която е налагала движение, с по-ниска от разрешената скорост в конкретния пътен участък. **Във всички случаи обаче, за да се направи правилна преценка дали една скорост е била разрешена, неразрешена, съобразена или несъобразена, то това следва да се извърши чрез измерване на скоростта. В конкретния случай това по никакъв начин не е било сторено, което драстично накърнява правото на защита на жалбоподателя, доколкото по този начин той на практика е лишен от възможност да разбере каква е била неговата наказуема скорост преди инцидента, респ. каква е трябвало да бъде, за да се предотврати неговото настъпване. Освен това, непосочването на конкретната несъобразена скорост води винаги и до недоказаност на административното обвинение.** Съдът счита, че за да може да се установи дали дадена скорост е съобразена или несъобразена, то първо трябва да бъде установен нейния конкретен размер и едва след това той да бъде съпоставен с този, предвиден в съответната правна норма. Установява се, че в случая по никакъв начин не е установен може би най-съществения елемент от състава на нарушението по чл. 20, ал. 2 от ЗДвП, а именно - конкретния размер на скоростта. В конкретния случай наказващия орган не е положил никакви усилия да установи и посочи каква е била конкретната скорост на управляваното от

жалбоподателя МПС и то непосредствено преди настъпването на процесното ПТП. Още по-малко са били положени усилия да се установи дали ПТП-то е било обективно предотвратимо и каква е следвало да бъде скоростта на водача в конкретния пътен участък, за да се приеме, че той се движи със съобразена скорост.

На второ място наказващият орган се е задоволил да посочи в обстоятелствената част на НП съвсем декларативно, че жалбоподателят се е движел с несъобразена скорост, тъй като не е избрал скоростта съобразно атмосферните условия, релефа, с условията на видимост, с интензивността на движението и с други обстоятелства, за да можел да спре пред предвидимо препятствие или създадена опасност за движението. **При това положение по никакъв начин не става ясно с кои конкретно фактори и условия на пътя скоростта не е била съобразена.** Няма каквото и да е описание на конкретни атмосферни условия, конкретен релеф, намалена видимост, интензивност на движението. В разпоредбата на чл. 20, ал. 2 от ЗДвП са изброени последователно множество фактори, влияещи на конкретната пътна обстановка, с които един водач следва да съобразява скоростта си на движение, но описание на конкретни такива в обжалваното наказателно постановление **НЯМА**. **Липсата на подробно и точно описание на нарушението по смисъла на чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН,** тоест непосочването на цифровото измерение на конкретната несъобразена скорост, на пътните условия, с които тя е трябвала да бъде съобразена, а също и непосочването на доказателствата, които потвърждават нарушението, освен че води до неговата недоказаност, съставлява и съществено процесуално нарушение, което е абсолютно основание за отмяна на санкционния акт. Следва да се посочи също, че в административнонаказателния процес АУАН има функцията на обвинителния акт в наказателното право, а НП тази на присъда. При това положение в рамките на настоящото производство, съгласно нормата на чл. 84 от ЗАНН, намира приложение императивната разпоредба на чл. 303, ал. 1 от НПК, която въвежда изискване присъдата, респективно Наказателното постановление, да не почива на предположения. В конкретния случай освен предположение за вината на нарушителя поради движение с несъобразена скорост, липсват каквито и да е други доказателства за осъществяване субективната страна на вмененото нарушение, което считам е достатъчно основание за отмяна на атакуваното НП като незаконосъобразно. Противно на всякаква житейска и правна логика е да се приеме, че въпросния пожарогасител (появил се незнайно как на пътното платно) може да бъде конкретното обстоятелство, което е предвидимо и с което жалбоподателя е трябвало да се съобрази.

В правната теория и съдебната практика няма спор по въпроса, че административнонаказателната отговорност по принцип е лична и **виновна**. При това положение трябва безспорно да е установен субектът на нарушението и неговата вина. Съгласно чл. 7, ал. 1 ЗАНН, всяко административно нарушение следва да е извършено виновно под формата на умишъл или непредпазливост, като в нормата на чл. 7, ал. 2 ЗАНН е предвидено, че непредпазливите административни нарушения не се наказват само в изрично предвидените случаи. За материалноправните характеристики на умишъла и непредпазливостта в административнонаказателния процес, съгласно чл. 11 ЗАНН, субсидиарно се прилагат разпоредбите на НК, и по-конкретно тези на чл. 11, ал. 2 или ал. 3 от НК. В конкретния случай, от съдържанието на АУАН и НП по никакъв начин не се доказва, още по-малко до изискваната от закона степен на несъмненост, виновното поведение на жалбоподателя във връзка с вмененото му административно нарушение на чл. 20, ал. 2 ЗДвП и настъпилото ПТП - нито под формата на пряк или евентуален умишъл, нито на съзнавана или несъзнавана непредпазливост. В конкретния случай категорично не може да се говори за вина под която и да е от посочените в закона форми, тъй като последното нещо, което жалбоподателят е очаквал да срещне на пътното платно в 21:25ч. е пожарогасител! Пожарогасителят категорично не е препятствие или опасност от категорията на предвидимите **(като напр. внезапната поява на животни или заледени участъци, за които се сигнализира чрез пътни знаци)**, за да може жалбоподателят да очаква неговото

позициониране или поява на пътя. В конкретния случай и преди настъпването на ПТП в съзнанието на жалбоподателят не се е била формирала каквато и да е представа, че подобен предмет може да е разположен на пътното платно, съответно и, че това обстоятелство би довело до ПТП. Доколкото въпросната вечер на 06.05.2023г. жалбоподателят е пътувал в автомобила със семейството си то правно и житейски нелогично /дори абсурдно/ е у жалбоподателя да се търси вина /под формата на умисъл или непредпазливост/ за извършване на вмененото му нарушение, а още по-малко за настъпването на ПТП. В конкретния случай безспорно жалбоподателят нито е бил длъжен, нито е могъл да предвиди настъпването на общественноопасните последици, доколкото въпросното „друго обстоятелство“ /пожарогасител/ не е нито съоразение на пътната инфраструктура, нито пък е предвидимо препятствие (особена по тъмно). **Всичко това води до логичния и закономерен извод, че в конкретния случай е било налице „случайно деяние“ по смисъла на чл. 15 от НК, т.е. обстоятелство, изключващо отговорността на жалбоподателя. Нещо повече –** считам, че е налице липса изобщо на съставомерност на осъществяван състав на административно нарушение по чл. 20, ал. 2 от ЗДвП доколкото от субективна страна жалбоподателя по никакъв начин не е предвиждал, а още по-малко целял настъпването на общественноопасните последици /ПТП/.

Съгласно императивната норма по чл. 57, ал. 1, т. 8 от ЗАНН, в съдържанието на НП следва да се посочат отегчаващите и смекчаващи обстоятелства и другите обстоятелства, взети предвид при определяне вида и размера на наказанието. Такива обстоятелства в наказателното постановление обаче изобщо не са посочени, което води до закономерния извод, че обжалвания санкционен акт не отговаря на императивните изисквания за съдържанието му, регламентирани в ЗАНН. Този факт от своя страна пък води до извода за неговата незаконосъобразност, респективно и за необходимостта от неговата отмяна.

Предвид всичко гореизложено считам, че обжалваното НП, издадено при допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила и при неправилно приложение на материалния закон е изцяло неправилно и незаконосъобразно и като такова, същото следва да бъде отменено изцяло.

По разноските

Съгласно разпоредбата на чл. 63д, ал. 1 (Нов - ДВ, бр. 109 от 2020 г., в сила от 23.12.2021 г.) в производствата пред районния и административния съд, както и в касационното производство страните имат право на присъждане на разноски по реда на [Административнопроцесуалния кодекс](#). Разпоредбата на [чл. 63д, ал. 4 от ЗАНН](#) предвижда, че в полза на учрежденията или организацията, чийто орган е издал акта по чл. 58д, се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт или друг служител с юридическо образование. Нормата на [чл. 143, ал. 1 от ЗАНН](#) сочи, че когато съдът отмени обжалвания административен акт или отказа да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на жалбата е имал такъв, се възстановяват от бюджета на органа, издал отменения акт или отказ. В разпоредбата на [чл. 144 от АПК](#) се сочи, че за неуредените в този дял въпроси се прилага [Гражданският процесуален кодекс](#). Тъй като съдът отменя наказателното постановление, то на жалбоподателя следва да се присъдят и направените по делото разноски в размер на адвокатско възнаграждение за един адвокат - в размер на 400 лева, които са изплатени изцяло и в брой, както се сочи в представеното пълномощно.

Водим от горното и на основание [чл. 63, ал. 2, т. 1 от ЗАНН](#), съдът

РЕШИ:

О Т М Е Н Я Наказателно постановление № 23-1228 – 002531 от 20.06.2023 г., издадено от Началник група към ОДМВР – С.З., сектор ПП – С.З., с което на В. С. Н. от гр. С., м. „Б.” № 741, ЕГН *****, за нарушение на чл. 20, ал. 2 и на основание [чл. 179, ал. 2, пр. 1 от ЗДвП](#) е наложена глоба в размер на 200 лв., като незаконосъобразно.

ОСЪЖДА ОД МВР С.З. да заплати на В. С. Н. от гр. С., м. „Б.” № 741, ЕГН *****, сумата от 400 лв., представляваща размера на заплатените разноси по делото за адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд – С.З. в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Районен съд – Р.: _____